ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **M. S.,** proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2009, č.j. X, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 3. 2010, č. j. 29 Cad 46/2009 – 56,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 3. 2010, č. j. 29 Cad 46/2009 – 56, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 3. 2010, č. j. 29 Cad 46/2009 – 56, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2009, č. X, „ve znění rozhodnutí ze dne 15. 1. 2010 a 25. 2. 2010“ a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Zároveň bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 18. 6. 2009 zamítla žádost žalobce o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 43 a § 40 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále „zákon č. 155/1995 Sb.“). Podle § 40 zákona č. 155/1995 Sb. musí pojištěnec ve věku od 26 let do 28 let získat pro nárok na invalidní důchod alespoň čtyři roky pojištění. Posudkem PK MPSV v Praze ze dne 9. 10. 2007 byl žalobce uznán částečně invalidním od 4. 6. 2006. K tomuto dni však získal pouze 1 rok a 278 dní pojištění a nesplnil podmínku potřebné doby pojištění pro invalidní důchod.

Krajský soud si vyžádal vypracování posudku Posudkovou komisí MPSV ČR v Hradci Králové, která dospěla k závěru, že u žalobce se jedná od února roku 2004 o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 35 %.

Žalovaná poté soudu sdělila, že žalobce dne 7. 11. 2009 předložil výuční list a žalovaná dne 15. 1. 2010 vydala nové rozhodnutí ve věci, kterým přiznala žalobci od 1. 2. 2004 částečný invalidní důchod ve výši 2476 Kč. Od 1. 1. 2010 pak žalobci náleží podle čl. II zákona č. 300/2008 Sb. invalidní důchod pro invaliditu I. stupně. Současně žalovaná uvedla, že doplatek na důchod za dobu před 1. 1. 2006 podle § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. zanikl.

Žalovaná dne 25. 2. 2010 následně vydala rozhodnutí o námitkách, kterým své předchozí rozhodnutí z části změnila tak, že částečný invalidní důchod považuje od 1. 1. 2010 za invalidní důchod II. stupně, ve zbytku rozhodnutí potvrdila.

Krajský soud konstatoval, že po přezkoumání rozhodnutí vydaných žalovanou následně po rozhodnutí, které je napadeno žalobou, není již mezi žalobcem a žalovanou sporné, že žalobce je od 1. 2. 2004 částečně invalidní a od 1. 1. 2010 je tato invalidita invaliditou II. stupně. Sporný je moment nároku na výplatu důchodu. Dle žalované žalobci sice náležel částečný invalidní důchod od 1. 2. 2004, jeho doplatek za dobu před 1. 1. 2006 však nelze realizovat, neboť dle § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. nárok na výplatu důchodu nebo jeho části zaniká uplynutím tří let ode dne, za který důchod nebo jeho část náleží. Soud však v této souvislosti nemohl přehlédnout situaci upravenou v ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, totiž že důchod nebo jeho zvýšení se doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, neboť byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.

Ze spisu je patrné, že zdravotní stav žalobce byl posuzován lékařkou OSSZ v Nymburku dne 16. 11. 2006, a to se závěrem, že žalobce není ani plně, ani částečně invalidní. Jak vyplývá z posudku PK MPSV ČR v Hradci Králové ze dne 19. 11. 2009, tato posudková komise považovala žalobce za částečně invalidního ode dne 1. 2. 2004, což žalovaná vzala za prokázané ve svém rozhodnutí ze dne 15. 1. 2010, kdy žalobci od tohoto data částečný invalidní důchod přiznala. Uvedla však, že nárok žalobce na doplatek důchodu za dobu před 1. 1. 2006 s poukazem na § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. zanikl. Krajský soud však s ohledem na § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. tento názor nesdílel, neboť považoval za nesporné, že dne 16. 11. 2006 orgán sociálního zabezpečení nepostupoval správně, pokud nezjistil, že žalobce je od 1. 2. 2004 částečně invalidní. V důsledku svého nesprávného postupu a zjištění zapříčinil, že důchod nebyl žalobci v té době přiznán a nelze tak dospět k závěru, že nárok žalobci na tuto dávku zanikl. Krajský soud proto napadené rozhodnutí žalované pro vadu řízení zrušil (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že souhlasí s krajským soudem pokud jde o skutečnost, že nárok na částečný invalidní důchod vznikl žalobci od 1. 2. 2004, proto také byl žalobci rozhodnutím ze dne 15. 1. 2010 od toho dne částečný invalidní důchod přiznán. Neztotožňuje se však s právním názorem krajského soudu, že lze s ohledem na §

56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. realizovat doplatek tohoto důchodu od 1. 2. 2004, byť byl neprávem odepřen v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení, který spočíval v tom, že dne 16. 11. 2006 byl zdravotní stav žalobce posuzován lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení v Nymburku a nebylo zjištěno, že je žalobce od 1. 2. 2004 invalidní.

Žalobce podal dne 17. 7. 2006 žádost o přiznání plného invalidního důchodu, která mu byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 3. 4. 2007, a to na základě posouzení zdravotního stavu u Okresní správy sociálního zabezpečení v Nymburce dne 16. 11. 2006 s výsledkem, že žalobce není plně invalidní, není ani částečně invalidní. Žalobce podal proti rozhodnutí žalobu, krajský soud nechal vypracovat posudek Posudkovou komisi MPSV v Praze, která dospěla k závěru, že žalobce se stal částečně invalidním od 4. 6. 2006, neboť jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla o 35 %. Po seznámení se s výsledkem posouzení vzal žalobce žalobu zpět a řízení bylo zastaveno.

Přípisem ze dne 10. 6. 2008 Vězeňská služba České republiky, věznice Jiřice, kde v té době žalobce vykonával trest odnětí svobody, žalované sdělila, že žalobce očekával další písemné vyjádření, zda mu byl přiznán částečný invalidní důchod a novou žádost odmítal sepsat. Stěžovatelce nezbylo, než toto sdělení považovat za žádost o částečný invalidní důchod. Zahájila řízení a dne 13. 8. 2008 vydala rozhodnutí, kterým žalobci žádost o částečný invalidní důchod zamítla z důvodu nesplnění podmínek § 43 a § 40 zákona č. 155/1995 Sb. Žalobce byl uznán částečně invalidním od 4. 4. 2006, avšak ke dni vzniku invalidity nezískal potřebnou dobu pojištění. Krajský soud toto rozhodnutí pro vady zrušil, stěžovatelka však rozhodnutím ze dne 18. 6. 2009 opětovně žádost zamítla z totožných důvodů.

Předmětné rozhodnutí ze dne 18. 6. 2009, které je předmětem soudního přezkumu, pak bylo napadeno žalobou a Posudková komise MPSV v Hradci Králové k žádosti soudu zjistila, že je žalobce částečně invalidním do 1. 2. 2004, a že jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla o 35 %.

Dne 30. 11. 2009 žalobce doložil novou dobu pojištění a stěžovatelka vydala dne 15. 1. 2010 rozhodnutí, kterým podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. rozhodla o přiznání částečného invalidního důchodu od 1. 2. 2004 ve výši 2476 Kč a o tom, že tento částečný invalidní důchod považuje za invalidní důchod pro invaliditu prvého stupně. Oznámila žalobci, že mu bude vyplácet důchod od února 2010 a doplatek důchodu za dobu od 1. 1. 2006 do 15. 2. 2010 ve výši 155 921 se mu poukazuje jako záloha.

Stěžovatelka k námitkám žalobce pak vydala rozhodnutí o námitkách, kterým rozhodnutí ze dne 15. 1. 2010 zčásti změnila tak, že částečný invalidní důchod považuje od 1. 1. 2010 za invalidní důchod druhého stupně a ve zbytku rozhodnutí potvrdila. Vycházela z posouzení zdravotního stavu lékařskou posudkovou službou Okresní správy sociálního zabezpečení v Trutnově ze dne 16. 9. 2009 a stanovila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti na 50%.

Stěžovatelka zastává názor, že žalobci má být částečný invalidní důchod doplacen za dobu od 10. 6. 2005, neboť podle čl. II bodu 14 zákona č. 306/2008 Sb. se důchod za dobu

před 1. 1. 2009 nebo jeho zvýšení doplatí ve výši, v níž důchod správně náležel, nejvýše v rozsahu stanoveném právními předpisy účinnými k 31. 12. 2008.

Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2008, zjistí–li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, nejvýše však tři roky nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta třetí obdobně, tj. v tomto případě neběží po dobu řízení o důchodu.

Na této skutečnosti dle stěžovatelky nic nemění ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2009, kde je stanoveno, že důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení, protože s ohledem na čl. II bod 1 zákona č. 306/2008 Sb. o nárocích na důchody, které vznikly před 1. lednem 2010 a o nichž nebylo do tohoto dne pravomocně rozhodnuto a o přiznání, odnětí nebo změně výše těchto důchodů za dobu před tímto dnem, i když o nich již bylo pravomocně rozhodnuto, se rozhodne podle právních předpisů účinných před tímto dnem.

Stěžovatelka může v této věci vydat rozhodnutí, v němž rozhodne podle § 43 zákona č. 155/1995 Sb. o přiznání částečného invalidního důchodu od 1. 2. 2004 o tom, že se tento částečný invalidní důchod považuje od 1. 1. 2010 podle čl. II zákona č. 306/2008 Sb. za invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, a o tom, že výplata částečného invalidního důchodu náleží ode dne 10. 6. 2005, jelikož za den zahájení řízení o částečném invalidním důchodu považuje 10. 6. 2008.

Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a dožadoval se přiznání penále za nedoplacený částečný invalidní důchod od 1. 2. 2004 do 15. 6. 2010.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., shledal přitom vady, k nimž musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, která se projevuje tím, že řízení nemůže být vedeno bez návrhu a soud

v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Předmět soudního řízení je určen obsahem podaného návrhu na zahájení řízení - žaloby, která v případě řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. směřuje proti jednomu či více konkrétně označeným rozhodnutím jednoho či více správních orgánů. Označení napadeného rozhodnutí patří mezi základní náležitosti žaloby a v jejich výčtu je uvedeno na prvním místě [§ 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť jednoznačně určuje, čím se má soud v řízení o žalobě zabývat. Z dispoziční zásady současně vyplývá, že soud - až na případné zákonem stanovené výjimky - není oprávněn přezkoumávat jiná rozhodnutí, než proti kterým žaloba směřuje.

Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že žalobce žalobou napadl pouze rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2009, kterým mu nebyl přiznán částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 40 a § 43 zákona č. 155/1995 Sb. Žalobu ze dne 2. 7. 2009 žalobce nepodal, ani nemohl směřovat proti rozhodnutím stěžovatelky ze dne 15. 1. 2010 a ze dne 25. 2. 2010, jež v dané době ještě neexistovala.

Již z textu záhlaví napadeného rozsudku je evidentní, že se krajský soud odchýlil od předmětu řízení vymezeného žalobou žalobce, neboť za předmět přezkumu označil *„rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2009, č. 8005203602 ve znění rozhodnutí ze dne 15. 1. 2010 a 25. 2. 2010“*. Soud tedy zřejmě vycházel z toho, že původní negativní rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2009, jež žalobce napadl žalobou, bylo později modifikováno rozhodnutím stěžovatelky ze dne 15. 1. 2010 a 25. 2. 2010. Taková úvaha ovšem nemá oporu v zákonné úpravě.

Rovněž v odůvodnění napadeného rozsudku se krajský soud zabýval pouze posledně uvedenými rozhodnutími, ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí ze dne 18. 6. 2009 pouze vyslovil, že po vydání dvou rozhodnutí následujících po vydání rozhodnutí napadeného žalobou již není sporné, že žalobce je od 1. 2. 2004 částečně invalidní. Takto však předmět řízení žalobou vymezen nebyl. Tento vadný postup krajského soudu vychází z nesprávného pojetí a chybné aplikace institutu uspokojení navrhovatele, upraveného v ustanovení § 62 s. ř. s.

Podle odst. 1 tohoto ustanovení, *dokud soud nerozhodl, může odpůrce vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob. Svůj záměr navrhovatele uspokojit sdělí správní orgán soudu a vyžádá si správní spisy, pokud je již soudu předložil.*

Citované ustanovení, vedeno zásadou hospodárnosti, efektivity a subsidiarity soudní ochrany umožňuje správním orgánům, aby samy mohly napravit svá případná pochybení, která zjistí z obsahu žaloby či jiných úkonů během soudního řízení.

Taková situace nastala i v projednávané věci, kdy žalobce doložil další doby pojištění a stěžovatelka vydala rozhodnutí ze dne 15. 1. 2010 a 25. 2. 2010 (aniž by soudu sdělila, že zahájila postup podle § 62 odst. 1 s. ř. s). V procesu uspokojení navrhovatele má nezanedbatelnou roli soud, který tento proces řídí, účastníky řízení poučuje o jejich právech a povinnostech a určuje lhůty k jednotlivým úkonům, aby nedošlo ke zbytečným

průtahům či nepřípustnému znevýhodnění některého z účastníků. Této povinnosti krajský soud nedbal, neboť vůbec nepostupoval podle § 62 odst. 2 s. ř. s.

Podle § 62 odst. 3 s. ř. s., *dojde-li oznámení odpůrce podle odstavce 2 soudu, vyzve předseda senátu navrhovatele, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřil, zda je postupem správního orgánu uspokojen. Zmeškání této lhůty nelze prominout.* Podle § 62 odst. 4 s. ř. s. *soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.*

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že podle § 62 odst. 5 s. ř. s. *rozhodnutí, opatření nebo úkon podle odstavce 1* (téhož ustanovení) *nabývá právní moci nebo obdobných právních účinků dnem právní moci rozhodnutí soudu o zastavení řízení.* Z tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí stěžovatelky ze dne 15. 1. 2010 a 25. 2. 2010 nikdy nenabylo právní moci, a proto také nemohlo být předmětem soudního přezkumu, který se omezuje na rozhodnutí pravomocná. Vzhledem k tomu, že řízení o žalobě nebylo ukončeno jeho zastavením pro uspokojení žalobce, nemohou mít tato rozhodnutí žádné účinky, natož vliv na předchozí rozhodnutí stěžovatelky. Důsledkem napadeného rozsudku je tedy skutečnost, že rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2009 zůstává v právní moci, neboť k následujícím rozhodnutím stěžovatelky nelze přihlížet.

Uvedené rozhodnutí stěžovatelky ze dne 18. 6. 2009 je tak třeba posuzovat podle § 75 s. ř. s. dle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu a lze uzavřít, že stěžovatelka mohla dospět k nosným závěrům vysloveným v předmětném rozhodnutí, totiž že žalobce ke dni 4. 6. 2009 získal pouze 1 rok a 278 dnů pojištění, podmínku potřebné doby pojištění ke dni 4. 6. 2009 nesplnil a nárok na částečný invalidní důchod mu nevznikl. Neprokázal-li totiž žalobce potřebnou dobu pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod podle § 44 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a tato doba nevyplývá ani z dávkového spisu, je žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o částečný invalidní důchod nedůvodná.

Žalobce však v průběhu soudního řízení stěžovatelce doložil další doby pojištění, což stěžovatelku vedlo k vydání rozhodnutí, k nímž se zdejší soud vyjádřil výše. Přestože závěry krajského soudu již nebyly na místě, považuje zdejší soud za vhodné alespoň k těm, jež krajský soud vyslovil, uvést z důvodů procesní ekonomie následující:

Podle § 81 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. se řízení o přiznání dávky důchodového pojištění zahajuje jen na základě písemné žádosti. Za den uplatnění nároku na dávku se tak považuje den, kdy se oprávněný obrátil na příslušnou organizaci nebo na příslušný orgán se žádostí o její přiznání. Žádost žalobce o přiznání plného invalidního důchodu ze dne 17. 7. 2006 byla zamítnuta, jelikož žalobce nebyl částečně ani plně invalidní a žalobce vzal žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí zpět. Pro nyní posuzované řízení byla tato žádost bezpředmětná.

Zdejší soud připomíná, že stěžovatelka není povinna vyzývat a informovat pojištěnce o možnosti podat žádost o přiznání důchodu, jelikož jí taková povinnost z žádného zákonného ustanovení neplyne, žalobci lze ve vztahu k podání žádosti

připomenout obecnou právní zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ (bdělým náležejí práva), která vytváří rámec pro chování subjektů práva směřující k realizaci svých zájmů právně relevantním chováním.

Za tohoto stavu, kdy žalobce dále neučinil žádný další úkon – žádost o částečný invalidní důchod, jenž je ovšem předpokladem pro zahájení řízení, postupovala stěžovatelka vstřícně a ve prospěch stěžovatele, pokud přípis Vězeňské služby ze dne 10. 6. 2008 považovala za žádost o částečný důchod (§ 82 odst. 7 zákona č. 582/1991 Sb.).

Od tohoto data je rovněž nutno usuzovat na okamžik vzniku nároku na výplatu částečného invalidního důchodu, který je třeba odlišit od vzniku nároku na důchod, jenž nezaniká uplynutím času a v projednávané věci byl stanoven k 1. 2. 2004, tedy dnem, kdy byl postaven na jisto vznik částečné invalidity žalobce při splnění požadovaných dob pojištění. Úvahy krajského soudu však směřovaly k určení okamžiku nároku na výplatu důchodu.

Doložil–li tedy žalobce po vydání napadeného rozhodnutí, jímž byla jeho žádost o invalidní důchod zamítnuta a které mělo být toliko předmětem přezkumu krajského soudu, další doby pojištění, v důsledku čehož bylo již možno konstatovat vznik nároku na částečný invalidní důchod, bylo na místě vydat rozhodnutí podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., jak ostatně i stěžovatelka učinila.

Samotný nárok na dávku uplynutím času nezaniká. Vzhledem k tomu, že však prekluzi podléhají jednotlivé splátky dávky, uplatní se pravidlo stanovené v § 56 odst. 1 písm. b) zákona v souvislosti s finanční účinností rozhodnutí o dávce. Dávka se proto přizná ode dne, od něhož dávka nebo její zvýšení náleží, nejvýše však tři roky nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na dávku nebo její zvýšení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka ve prospěch žalobce považovala za žádost o přiznání částečného invalidního důchodu přípis Vězeňské služby ze dne 10. 6. 2008, měl žalobci náležet dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2008 nárok na výplatu důchodových dávek zpětně ode dne 10. 6. 2005, tak jak stěžovatelka uváděla i v kasační stížnosti. Žádost o částečný invalidní důchod byla podána před 1. 1. 2009 a přiznání dávky za tři roky nazpět ode dne uplatnění nároku koresponduje s čl. II bodu 14 zákona č. 306/2008 Sb., tento postup je odůvodněný z hlediska rovného posuzování důsledků stejné skutečnosti v období před účinností změny právní úpravy.

Krajský soud se ve svých úvahách opřel toliko o na danou věc neaplikovatelnou část ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. týkající se situace doplacení důchodu ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, neboť byl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, neboť byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení. Jakkoliv je v dané věci aplikovatelnost daného ustanovení přechodnými ustanoveními zákona č. 306/2008 Sb. vyloučena, jak již správně přednesla stěžovatelka, lze jej aplikovat zejména tehdy, jestliže orgán sociálního zabezpečení přehlédne okolnost, která již byla obsažena v podkladech v době rozhodování, použije nesprávných podkladů, dopustí se početní chyby, zamění podkladový materiál, chybně stanoví věk potřebný pro vznik nároku na důchod, provede snížení důchodu, přestože k němu dojít nemělo, nezvýší důchod, přestože ke zvýšení dojít mělo (zejména

při hromadném zvyšování důchodů). Jedná se tedy o na věc nedopadající situaci, kdy má orgán sociálního zabezpečení v době rozhodování k dispozici všechny poklady plně a jednoznačně prokazující důchodové nároky oprávněného.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud neaplikoval ustanovení § 62 s. ř. s. a při meritorním přezkumu rozhodnutí o nepřiznání částečného invalidního důchodu zohlednil a přezkoumal nepravomocná rozhodnutí vydaná stěžovatelkou ve snaze uspokojit žalobce, čímž zatížil řízení zásadní vadou a způsobil nezákonnost svého rozsudku [§ 1 03 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Toto pochybení krajského soudu je natolik závažné, že k němu kasační soud musel přihlédnout z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby řádně dokončil postup podle § 62 s. ř. s. a nebudou-li dány podmínky pro zastavení řízení, v mezích žalobních bodů přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí stěžovatelky ze dne 18. 6. 2009.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí ve věci rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu